

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: V. B.**, zastoupen Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 3. 8. 2004, č. j. 52 Az 328/2003 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, č. j. 52 Az 328/2003 - 25 ze dne 3. 8. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného vydanému ve II. stupni správního řízení č. j. OAM - 718/AŘ - 2002 ze dne 4. 11. 2003, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti předchozímu rozhodnutí vydanému v I. stupni správního řízení č. j. OAM - 10216/VL - 19 - 04 - 2001 ze dne 1. 11. 2001, kterým nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), přitom bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na okolnosti jeho vycestování ze země původu, zejména na pronásledování ze strany místní mafie, která ho vydírala a ohrožovala na životě. Za této situace se krajský soud, jehož rozsudek je nyní napadán, měl vypořádat s otázkou, zda byly v případě stěžovatele splněny podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. V tom spatřuje stěžovatel nezákonnost napadeného rozsudku. Z tohoto důvodu stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel zároveň navrhuje přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti její oprávněnost popírá, neboť má za to, že stěžovatel důvody hodné zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu nenaplňuje, a tedy azyl podle tohoto ustanovení mu udělen být neměl. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu zjistil následující pro posouzení této právní věci rozhodující skutečnosti: stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného vydanému v posledním stupni správního řízení žalobou, v níž namítal procesní pochybení v řízení před žalovaným. Namítal, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a v důsledku toho nesprávně posoudil stěžovatelovu žádost, dále namítal, že důkazy, které si žalovaný opatřil, nebyly úplné, čímž žalovaný porušil § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu, dále tvrdil, že rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů a že žalovaný neobjasnil důvody, které jej k vydání rozhodnutí vedly, čímž porušil § 47 odst. 3 správního řádu. Dále uvedl, že v případě, že by se stěžovatel musel vrátit do země svého původu, má obavy o svoji budoucnost a budoucnost svojí rodiny z hlediska bezpečnosti. Z těchto důvodů navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení. Krajský soud jeho žalobu zamítl, přitom v nyní napadaném rozsudku se vyslovil k námitkám porušení správního řádu, ke stěžovatelem uváděným obavám z hlediska naplnění podmínek existence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu a z hlediska rozsahu, v jakém se mohl uvedeným tvrzením s ohledem na předchozí stěžovatelova tvrzení učiněná v průběhu správního řízení zabývat. K otázce tzv. humanitárního azylu se nevyjádřil. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 26. 8. 2004, ten jej napadl kasační stížností dne 1. 9. 2004.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.). Podle obsahu může být podávána z kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda se měl krajský soud zabývat splněním důvodů pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, případně z kasačního důvodu podávaného z § 103 odst. 1 písm. d), tedy z důvodu možné nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost je tak přípustná.

Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal, vázán rozsahem kasační stížnosti a uplatněnými kasačními důvody (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel tedy namítá nesprávné posouzení otázky splnění podmínek pro to, aby se krajský soud zabýval otázkou tzv. humanitárního azylu. Nesprávným posouzením právní otázky je přitom omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav;

o mylnou aplikaci právní normy jde tehdy, pokud soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právní předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil se nesprávnosti při výkladu.

Krajský soud přezkoumává v řízeních o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů napadené výroky těchto rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Žalobními body obsaženými v žalobě je tak zásadně determinována přezkumná činnost soudů rozhodujících ve správním soudnictví o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů. V daném případě je tedy rozhodující, zda stěžovatel otázku splnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu učinil předmětem přezkumu soudu. Pokud se přitom omezil na námitky procesního charakteru a na stručnou konstataci ohledně svých obav z návratu do země původu v závěru žaloby, pak přezkum krajského soudu byl zásadně (vyjma případné nicotnosti napadeného rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 2 s. ř. s.) omezen na přezkum dodržení procesních pravidel v řízení před žalovaným a na význam tvrzených obav s ohledem na konstataci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, v daném případě při respektování pravidla podávaného z § 75 odst. 1 s. ř. s., jak krajský soud také učinil. Nesměřoval-li žádný stěžovatelem uplatněný žalobní bod proti neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, nebylo důvodu, pro který by se krajský soud touto otázkou měl v rámci jím realizovaného přezkumu zabývat. Nezbýval-li se tedy touto otázkou, pak se stěžovatelem namítaného pochybení, jež by mohlo mít vliv na zákonnost, nedopustil. Aplikoval správný právní předpis, správnou právní normu a žádnou nesprávnost Nejvyšší správní soud neshledává ani ve výkladu. Z téhož důvodu, kdy se krajský soud neměl zabývat otázkou tzv. humanitárního azylu, nelze dovozovat ani nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud tedy na základě posouzení námitky, kterou stěžovatel v kasační stížnosti řádně uplatnil, uzavírá, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu